

дадоха гласове и Стойко се обърна: — нашитѣ ни чакатъ подъ Габаритѣ.

Тѣ се отбиха и като прекосиха презъ градината, стигнаха сѣнката до люлките.

Тамъ бѣха: Койка, лелята и едно мургаво, стройно момиче, съ кестенява коса и овално възмалко лице, озарена отъ голѣмки умни очи. Облѣчено въ басмѣна рокля, съ бѣла хасена престилка. То изгледваше по-възрастно отъ Койка, макаръ че бѣха едновръстници.

— Моята приятелка, г-ца Магнева, основна учителка, — я препоръча на госта, Койка.

Андреевъ се поклони и подаде ржка.

Петъръ Габара седна да си отдѣхне край масата. Момичетата почнаха да се люлѣятъ.

А Стойко и Боянъ застанали на страна нѣщо си шушукаха.

— Не е за изхвърляне! — се подсмѣ Боянъ, посочвайки на Магнева.

— Тя е едно умно момиче, Бояне.

— Толкозъ по-добре. Ако е глупаво, то щомъ се запознае съ нѣкого, ще мисли за бракъ.

— Трѣба да знаешъ, че то е подкрепа на вдовица майка и че . . .

— Разбирамъ, разбирамъ; прощавай тогава. Но азъ не те мислѣхъ за . . .

— Както щѣшъ, но тѣй изведнажъ . . . че срѣщни се, поговори, па тогазъ . . .

— Азъ разбрахъ още при първия погледъ и за да провѣря...

— Тогава . . .

Двамата другари замълчаха.

Боянъ Андреевъ се посмути, че не можа да схване отношенията между Стойко и Магнева; а Стойку док-ривѣ, че Боянъ погледна така леко на едно момиче, за което той има хубаво мнѣние.

Магнева изгледа подъ вежди Боянъ Андреевъ: не